

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s' Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta a conte de 16 números.

SEÑORIU DES MENESTRALS.

Se necessita essè molt dú de clòsca per no comprende lo envant qu'anam es mallorquins, respècte de millors socials. Si qualcun des nostros antepasats pegás un' uyadeta dins Ciutat, sé cert que bavaría de veure com es *señoríu* supera, y no de pòch, a sa *menestralèa*; y que seguint axí, dins molts pòchs anys no trobarém un menestral per necessari.

Sortiu a passetjá qualsevòl diumenge, dematí ò decapvespre, y escampau la vista arreu per plasses y carrés, per ténedes y portals, per iglesies y teatros; y veuréu aquells esbarts y escampadis-ses de gent del tot mudada, que per saludarse se diuen: *Molt bon dia tenga; bonés tardes tenga;... ¿Còm heu passa? si es servit;... estiga bona;... si señó y no señora, y dispònguiga, y pèrdiga cuy-dado*; y altres mil finures que demòstran que tots som señós, pues mos hi dam es tracto.

¿Qui es qu'anant p'es Born, no ha reparat s'ayre de señoríu que té tothòm en sos modals y moviments?

¿Qui es capás de distingí dins es teatro, entre ses señores que ocupan ses butaques y es palcos, ses que varen nexa a casa de pati amb arcades, y ses que viuen a uns estudiets ò dins una botiga?

¿Qui es qu'ha preguntat a ses families que tenen casetes a baix des Castell ò a Son Sardina, d'hon han sortit ses mis-ses per construirles?

¡Vaja unes preguntes! me dirá qualcú; ¿amb axò s'atura L' IGNORANCIA? cadascú s'arregla axí com pòt, y si no li agrada, que no'n menj.

No vos enfadeu, que jò no escrich aquest article per res de mal. Jò n'estich content de veure tanta igualdat; axò es un gust sentirse tractat amb tants de mòdos; a mi m'agradan ses *polles* empiulades; y per veurerles, no deix cap funció, ni cap concert, ni cap des balls de sala. Però, veèm, ¿qu'hey farém? jò tench ses mèues rareses y es mèus escrúpols; y per axò no renéch de

menestral que som, y al mateix temps dich lo que tròb, en plata y sense posarhi estovayes.

Sense aná més lluny, despuysahí me deya un amich méu: «Es nòstro teatro está desèrt y casi buyt, a pesá de que sa compañía es bona, ses funcions que donan son morals, y ses entrades y localitats son baratissimes.» Y jò li contestava:—Desenganet: s'aná a n'es teatro mos surt cá perque hem tornat *señós*; es-menestrals no volen seure a sa tertulia, escusantse en qu'hey van ses *semi-fuses*, (còm si avuy en dia no n'hi hagués per tot.) Es mossons y sa classe mèdia s'ho troban per a ménos ocupá un palco de tercera fila; y per seure a butaca, es necessari desfressarse de conte. Si jò fos de s' Empresa, apagaría casi del tot es llums, còm se fá en es continent; axí no mos veuriam ni amb sos *gemelos*, y ningú estaria encorregut de seure ahon-se-vuya, pues hey podrian aná sense afeytarse y tot.

Encare no m'havia dextat aquell amich, y me vatx topá amb sa *señora* d'un fusté y ses tres fies, que segons digueren, anavan a fé unes quantes visites. Jò que el conech a ell, que jepa tot lo dia, tú pòts y jò no puch, demunt es banch, si he de dí la veritat, me vatx empegahí de dirli *vos* a sa *mestressa*, mentres ses fies, que de cap a pèus valían uys per mirá, li deyan amb una veu molt dolça: —«Mamayeta, no mos entreteguem, *vosté* ja veu qu'es tart y que a ca-nòstra just hey hem dextat *sa servitut*.» ¡*Sa servitut!*... es mosso y son pare.

Vaja! dirán lo que voldrán aquests que tant s'encantan de ses còses de l'antigüea. Jò tròb qu'han fet molt bé adoptá es tractament des señoríu y suprimí es tèrmes de *ma mare* y *vos*. Axò podia passá quant es menestrals, en temps d'es Grémis, duyan jach y capa, en llòch de leviteta y *pardessú*. Bé es veritat que llavò es vestit que duyan era séu, y qu'are n'hi ha molts que'l deuen; però, fan de *señós*, y poden presentarse ahon-se-vuya. No heu podem tení tot, y lo que no es a un cap es a s'altre.

No es sufridó lo d'ets ordonaments

antichs que tatxavan a ses dònnes, segons es séu estat, es pams de rossegay que podian dú a ses sayes y faldons; jòm si es *lujo* y es major gasto de ses ròbes no fos en benefici directe des *te-xidós* y des comerciants!

Are disfrutam de tota llibertat; y una atlòta que, si voleu, trabayarà com una negra tota sa setmana tancada dins casa-séu, en arribá es diumenge, se pòsa sa mudada y ets arruxos tan bons y tan plantosos com los puga dú una marquesa.

Bé es veritat que tothòm sab qui es ella, perque a Ciutat tots mos conexem; però, axò no fá cas; mentres sa *polla* duga aquell vestit, té s'esperansa de ferí es coret de qualche *pollo* tan *señó* com ella.

Are casi, casi, podem dí en tota veritat que ja no hey ha *tú* ni *voce mercé*. Tothòm pòt tení entrada a n'es cassinos, y trepitjá catifes, y seure blan y tení criats, pagant una pesseta cada mes. Y allá tots son *vostés* desde es president fins a n'es portés. Allá no hey ha cap *mestre* ni *mestressa*; axò son tractaments arreconats que casi, casi, afrontan a n'es qui los reb. ¡Ditxosa igualdat! Sols que t'hajem alcançada en so tractament; lo demés es lo de ménos. Per are no té res que veure si es qui trabayan per guañarse la vida amb un ofici bonrat, quant dinan ò quant sopan, acaban molt primé es pá que sa talent; amb tal que tengan dins es guarda-ròbes tres mudades per *presentarse en societat* a rebre y a doná *vostés* a té qui té.

Primé deya un adagi: habit no fá monja ni mussa canonge. Are succeheix tot lo contrari; s'habil es es tot; y amb rahó.

Jò heu defensaria ahon-se-vuya. ¡Desgraciat d'aquell que s'aconhòrta d'aná net, y que no vest de móda! ¡Malanat d'aquell menestralet que no vòl sortí de botadó, y qu'aferrat a ses costums antigues, cria es séus infants per menestrals! Aquests ja may tendrán sa ditxa de que es sastre los petxuch, ò de qu'un escrivá vaji a assentá es séus mòbles. Aquests ja may disfrutarán vejent un

fiy missè ò metje, sense malalts ni plets, passetjans amb ses mans dins ses butxaques. Aquests ja may veurán ses séues fiyes col·locades amb un escriptent de mala mòrt, roegantse ses ungles. Y, sobre tot, aquests no rebrán ja may més tractament qu'es de *vos axò*, y *vos allò, mèstre* fulano.

Jò, la veritat, som fiy de menestral per part de pare y mare, y no 'n renech, y heu tench à molta honra; però ja vos he dit que som un hòmo raro, y à mi no 'm pòden prendre es demble.

Sa passió no m' tapa la vista; coneçh que tench idées de l' *ancien regime*, axò es, d' es sigle passat; y que dins pòch temps no n' hi haurá d' alire qu' admeta amb bona cara es tractament de *vos*. ¡Paciencia! ¿que voleu qu' hey fassi? Lo únich que 'm disculpa, es que som un ignorant y un pòbre errat de contes.

Y are, qu' heu recòrd, entre es catòlics, no hey ha tant de motiu per avorri sa classe qu' à Mallorca li diuen *menestrals*. Cristo-Jesus era fiy de la *menestralèa*, y sempre, mentres visqué en el mon, va rebre es tractament de *mèstre* y de *tú*.

A vegades diuen quant un hòmo que vol essè pòch, pòt essè molt.

A veure qui es capás de trèure un altre exemple que puga honrá tant es tractament des *señoríu*.

UN MENESTRAL.

UNA CRIADA PER QUI NO 'N TÉ.

¡Jò estich apurada!
¡No sé qu' he de fé!
¡Tot cau y tot penja!
¡Sa feyna no 'm ret!
Per aná derrerera
Nòn infants que tench,
No trob cap criada
Que valga un doblé...
¡No 'm diria un àngel qu' he de fé?

—Dén la guard, señora.
¿No sab perque vench?
—Si tú no t' esplicas...
—M' han dit qu' ha mesté
Una bona criada.
—La cerch ja fá temps.
—¡Si jò li agradava!...
—¿D' hont ests?—De Sinen:
—Parlarém; à veure que sabs fé.

—Jò sé fé, señora,
Tot quant se present;
Renta, fé bugada,
Planxá... També sé
Aparrussá ròba,
Sersí qualque esqueix,
Debaná una tròca,
Fé calsa...—Corrent;
¿Y en quant à sa cuyna, que sabs fé?

—Cuyná lo ordinari:
Vosté ja m' enten.
Bollit, un principi,
Sopa, y ademés
Si impòrta, reòles,
Pilòtes, bistèch,
Ous en castañòla,
Crema, sopa en llet...
—Diguesme. ¿Que guañas cada més?

—Me darà tres duros.
—¡Que dius!—Lo que sent.
—¡Sabs tú que t' enfilas
D' amunt!—Jò 'n guaño més.
—Si jò 't don dos duros,
Tròb qu' estirás bé.
—Es pòch. —¡Dèu pessetes
Son molts de dinés!
—Jò les gast de botes cada més.

Per dotze pessetes
Puch está molt bè
Còm à rebostera
D' aquells forastés
Que tenen ses cases
Al pla des Castell...
Però viure à fora
No m' agrada gens.
—¡Si tú 't pòrtas bé, les te daré!

Digués .. ¿Que festetjas?
—Ja 'u crech; y si vé
Quin jove més curro:
Parex cavallé.
Vuy que cada dia
A ca 's conco m' deix
Anà 's decapvespre
Per conversá amb ell.
—Hey anirás una hòra. ¿Vòls res més?

—Diumenges y festes,
Plòga-ò fassa néu,
Vuy sorti à les dues
A passetx.—Molt bé.
Mentres s' horabaixa
Te retirs à temps
De tancá persianes
Y encendre es quinqués,
Pòts aná hont vulgas. ¿Vòls res més?

—D' hivèrn, ses vetlades
Vuy teni brasé
Y llum, perque feynes
Moltíssimes tench
Per cosí sa ròba
Des méu casament,
Qu' ha d' essé es Setembre
D' aquest any qui vé.
—Te cosirás ròba. ¿Vòls res més?

—Tench d' aná à matanses
Desde Sant Andreu
Fins à la Puríssima.
En veni es Jané
Vuy aná als cassinos.
Per Sant Bartomeu
Tench d' essé à la vila,
Per fira també...
—Tot es temps que vulgas! ¿Tens res més?

—M' ha de dá p' es conco-
Lo que 's vespre qued,
Y á mi ses despuyes
Y vestits dolents,
Es vidre, ses connes,
Tot es ferro vey,
Pedassos, porqueres,
¡Cloveyes y tests.
—¡Tot per tú! Demana encare més.

—Vuy per mi un bòn cuarto,
Un catret decent,
Míray, cantarano,
Ribella y pitxé.
No he de fé de teta,
No he de tocá feims.
Vuy teni moñera;
—T' esplicas molt bé...
Pòts quedà desd' are.—Ydò, me qued...

—¡Ay! ¡Y jò que no 't deya
Lo qu' he mesté més!
¿Has après de piano?
—Señora, no gens.
—¡Ay fiyeta néua!
¡¡Que me sab de greu!!
Si no tòcas piano,
Ja no 't tench mesté...
—¡Vaja una sortida!... ¡¡¡Justament!!!
P. A. P.

PUNT PER NOLTROS.

El Demócrata té per costum es no torná may sa pilòta à n'es jòch, y quant l' hey fan torná, la tira baxa. ¡No hey ha més hòmo!

Vint y cinch setmanes ha hagut de menesté per penetrá que L' IGNORANCIA no es un periòdich còm ets altres. Nòltros ignorants tolduna que vérem es séus primés números ja endevinarem quants de punts calsa, en matèria de lògica y de sinceritat.

Li donam les gracies perque mos digué que *no tenim cultura*... de sa séua. Tornem à lo mateix, y girem fuya.

Es número 22 d' *El Porvenir Balear* corresponent à dia 30 des mes passat, publicà un article titulat *Las aguas que abastecen à Palma*, del qual traduhim es signets trössos:

«S' ha vist que s' aygo es pòca, que se pèrt travessant es conductes, y sobre tot que *es de mala calidat*.

Ni còu bé ses llegums, ni fon es sabó; condicions essencialíssimes de tota aygo potable; s' enterboleix quant la bullen, y deposita una gran cantitat de sals.

Es Químichs dihuen qu' en es manantial *no es potable*, y qu' en arribá à Palma *sols pòt essé consumida à falta de milló*.

Sa necessitat es s' única rahó que mos obliga à heure s' aygo de sa Font de la Vila.

.....aquests fets son coneguts de ses persones ilustrades de sa nòstra illa...

S' aspiració de tothom es tení pròvehida la ciutat de Palma, amb aygo bona, fresca y abundant, p' es mèdis que sa ciència moderna aconseya.

Si à sa nòstra illa ecstistexen aygos que pugan essè conduhides à Palma, amb aquestes condicions, *es un absurdò canalisà, ò més ben dit, encanonà ses aygos de sa Font de La Vila.*

Es qui còm nòltros opinan que còses de tanta importància s' han de fé amb sa perfecció possible, y que, es més negòci d' aygos nòves de la serra (d' Esporlas) que gastà capitals per no millorà molt lo que ja tenim, no poden avenirse de tot lo succehit desde sa presentació d' un projecte, à s' Ajuntament de Palma, per una empresa que desitjava envestí aquesta millora.

Tots quants han intervengut amb aquest assumto han desempeñat malament es séu papé: s' empresa... la prensa... y es retgidós...

Si arriban à ensumà axò fora de Mallorca, ¿qu' han de dí de nòltros?

Aquí han acusat à n' es qui milló han procedit.... ¿Y no s' ha d' alsà una veu que protest devant aquest desvèri?»

No hem fet més que espipellà aqueix article, que val la pena de llegir-lo tot, encara que su-baix d' ell no més s' hi veja una X.

Dissapte passat, D. Juan Malberti, engiñè civil, comensà à parlà del *Abastecimiento de agua potable à las poblaciones*; exposant à s' Ateneo algunes idèes consemblants à ses que, té manifestades L' IGNORANCIA.

Sa redacció des *Diari de Palma* patrocinà un comunicat sobre l' assumto, que no era escrit per cap manxayre.

Mos consta confidencialment que sa gran majoria des facultatius en la materia, residents à Palma, opinan qu' axò de canalisà aygos potables no es còm qui posà es fabiòl dins es serró.

Y despues de lo que veym per are, nòltros, tornant sa pilòta à s' articulista del *Demócrata* que mos obligà à fé una passada, sols li dirém: —Apunta, ¡punt per nòltros!

UN TROBADÓ D' AYGOS.

UN MOT D' AGRICULTURA.

—¿No m' diréu, Sen Perins, còtm heu feys per-tení tan ben conrada sa terreta vòstra, sense gastarhi cap doblé?

—¿Còm heu fàs? Es molt bò de veure. Procur que tòt vaja acompassat, y no tení descuidada sa cartilla.

—¿Quina cartilla?

—Sa d' es conradó. A n' es veure, tú no la sabs.

—Pòt essè que no. Digaume, ¿qu' es axò de sa cartilla de conrà?

—Vatx à dirlet, si m' escoltas, y tractas d' aficarla bé dins sa memòria.

—Digau aviat, qu' axò m' interessa.

—Idò bònò: ¿qu' han mesté ses tèrres per anà calentes? Respon.

—Fems.

—¿D' hon treurém es fems per no comprarlos?

—D' es bestia.

—¿Còm tendrém es bestia necessari per fé es fems qu' hem de mesté?

—Tenguent pastures per darlos.

—¿Còm tendrém pastures?

—Dexant una part sense sembrá, sa que sia necessaria.

—Idò bé. Tot es secret está en sebre quina part de sa tèrra que tens, has de dexá per pastures, per tení es bestia necessari per replegá es fems que te fan falta porque s' altre tèrra vaja calenta y te don un bòn esplet. Y es segú qu' el te darà, maldement no veja més aygo del cèl que sa de ses serenes ò roadés.

—¿Y còm sabré jò quina tèrra he de dexá per pastures?

—Amb un any ò dos de pròva, heu sabrás més just que no voldrás.

Al dia d' avuy, es pajesos, per volé colí més blat ò faves que no correspon, se quedan sense cohites; y per axò es que ni tenim bestia ni grà; y es Mòll tira, y tot mos ho han de dú à forsa de doblés, d' Algé y de la costa de España. ¿M' has entés? Ja n' tornarém parlá.

P.

XEREMIADES.

Idò si: à n' aquell articlel nòstro des número passat, el *Demócrata* no l' ha pogut pahí de cap manera. S' es enfadat, y no les vòl havé amb nòltros, porque diu que L' IGNORANCIA «no es un periódico como los demás.»

Y, en que sia massa preguntá: ¿còm axí no s' fa càrrech ò no reproduhex, ell que de pòch ensá es tornat tan aygodé, s' article d' aygos qu' ha publicat el *Porvenir Balear?* ¿O també are aquest no es un periódich còm ets altres?

De sa conferencia sobre aygos donada p' el Sr. Malberti à s' Ateneo, avuy fa vuyt dies, ni el *Demócrata* ni cap d' ets altres diaris, fora un, tampòch s' han dignat donarne conte.

Bé, pero axò ja s' veu clá. També el Sr. Malberti, en questió d' aygos, «no es un ingeniero como los demás.»

Visquem, y veurém còses.

A pòch à pòch mos arribarém à entendre.

Deya l' *Opinió* dimars passat:

«En la cuestion de aguas se necesita hacer mucha luz y hablar muy claro, para llevar el convencimiento al ánimo de todos, de que sobre el interés privado, so-

bre el bien de algunos, está el bien del comun del vecindario...»

. ¡Per aquí gratey!

Diumenge y dilluns passat, tenguérem à Ciutat grans iluminacions, amb motiu de s' aniversari 25 de sa festa de la Purísima.

A ses viles també hey ha hagut de tot. A sa Pobla, gran festa; pero parex que s' Ajuntament no ha anat de llums. Es nòstro de Ciutat també tracta, segons noticies, de dexarmos à les fosques suprimint s' *alumbrado*.

Y à Inca... ¡oh! lo qu' es à Inca han feta una gran còsa. Diu que à l' altá majó de la Parròquia, hey plantáren una gran *tenda real*, blanca (lo de mal gust s' apren) feta de dotze llensòls afegits, amb pedassets negres per tot lo redó.

No t' dich res: devia fé *polit*.

Diuen que ses alimares que posaren à la Sala de Ciutat s' havian de pagá per un parey de retgidós, suposat que no hey ha doblés à dins sa Caxa.

Quant un Ajuntament está tan enfangat còm es de Palma, podria dispensarse de pagá una banda de música...

No seria mal que s' pòble sabés qui son es Retgidós que li donan llum, suposat que ja coneix es qui li donan fum.

S' altre dia un pagés menava un pòrch per mitx des Born, y un municipal que no dormia ley fé trèure defòra.

Altres vegades, s' en hi passetjan de animals, per mitx des Born, y ningú hey *fa allo*.

Es carré de Sant Miquèl fins al present havia estat una albufera. Are, amb ses carretades de pedreñy qu' hey descarregan, à escuses d' adobarlo, quedarà convertit amb un roquissá.

«Ells heu enténen» va dí En Mòll. Pero li fèren pagá sa multa.

Es mòtlo de fé sociadats dins Palma parex qu' encare no s' es romput.

Are n' han fundada una altre, uns quants joves alegres, per fé un colcada es derrés dies.

Apesà des gran número de sócios amb que ja conta à l' hora d' are, un graciós deya parlant d' ella s' altre dia: —Aquesta Sociedad perilla fé uy prest: no pensa emití *papé*.

De pochs dies ensá, fa un fret qui pela, germanets, y la muntanya s' es posada d' es coló de sa *tenda* d' Inca.

Es beneyts que no s' pensáren à morí s' any de sa neu, enguañy poden torná aprofitá s' avinentesa.

COVERBOS.

Un bergantell s'en va anà à nadà en es cap des Möll, y còm que no'n sabia gayre, à lo milló comensà à fé es bata-gòt. Ventura d'un mariné, que se tirà dins má y el va tréure.

Aquell eslurbat deya mentres se vestia tremolant:

—¡Una y òli! No'm tornaré jò tirà dins s'aygo, mentres no haja après de nadà bé. Si'm nég, ¡mumare'm mata!

*
**

Un señó pòbre se casà amb sa fia d'un amo rich; y llavò deya:

—Aquest casament méu es estat còm qui fé botifarrons; jò hey he posat sa sanch, y es sògre hey ha posat es prebe-bò y ses espicies.

*
**

A Muro, (sa vila de ses grans carabasses,) despues que la reyna hagué venguda à Mallorca, n'hi havia uns quants que ponderavan molt, quant tornaren de Ciutat, sa riquesa qu'havian vista, y es cotxos que la reyna emprava, y es vestits y ses joyes que duya, y tot es demés *carro-portal*.

—Messions vos gòs à tots, (respongué un hortolá gelós de lo séu,) qu'amb tant còm deys y ponderau, no té la reyna un esplet de carabasses còm ses méues!

No n'hi hagué cap que li volgués posà.

*
**

—Es meu rellotge (deya un perdulari à un amich seu,) va tres minuts atras-sat.

—Y es meu hey va tres setmanes.

—¿Còm axí?...

—Tres setmanes fa que'l tench à sa casa de *préstamos*.

*
**

No fa gayre temps qu'à sa Pòrta Pin-tada s'en succehí una de bona.

S'en venia un sollicherich mal humorat, que p'es camí li havian fet prende un enfado, y no anava de rahons. Duya dins sa beassa un pané tapat, y à dedins uns quants erissons, per vendrerlos à plassa.

—¿Que hay aquí dentro? li demanà es punxa, alicantí sa ma molt llést.

—Ays y sebes, (respongué axut es sollicherich.)

Amb axò es *punxa* se topà amb ses púes, y tregué depressa sa ma, esclaman-t:

—¡Ay, ay!

Y afegí es sollicherich molt sério:

—Més avallet trubaréu ses sebes.

*
**

A un frare molt faceto li encarregáren

es sermó de la Mare de Déu de la Neu. Arribá sa diada, pujá es frare dalt sa trona, y com repará que casi ningú ha- via assistit al ofici, perque plovia y feya molt mal temps; comensà es sermó d'aquesta manera:

—Devot auditori: Perdonau, que avuy no hey haurá sermó, perque jò duya estudiant es de la Mare de Déu de la Neu, y nó es de la Mare de Déu de la Soledat.

Y s'en torná à la sacristia.

*
**

A un geperut li demanava un, per afisconarse:

—¿D'hon ests, geperut?

Y ell responia:

—De s'esquena.

*
**

Dos cegos tavernetjadós y curts de geni demanavan llimosna, en es portal de la Séu.

Un desenfeynat s'arrambá à ells, y sense donarlos res, va dí:

—Jau, germanet; la mitat perhòm.

Llavò se va fé un pòch enfòra, espe- rant veure la feta.

—Tonió, (digué un cego à s'altre,) ¿que t'ha donat aquest señó?

—A mí, no res. A tú t'ho ha dat.

—¿A mí? A tú; no m'enganyarás, no.

—Tú no m'enganyarás. Ja't conech, ja.

—Y jò't dich que tú heu tens.

—Y jò't dich que no.

Y amb axò, un des dos já alsat sa crosseta à s'altre, y comensàren à plou- re bastonades de cego, que la gent s'hi hagué de posà per departirlos; mentres aquell mal intencionat, amb un parey d'estrufolaris còm ell, s'esmortia de riure, un tròs enfòra.

*
**

Se quexavan uns quants militars en- vejosos de que un company séu, de trenta dos anys, ja hagués arribat à ge- neral; y ell los responia:

—¿Trobau que per general som massa jove? No tengueu ànsia, que aquest de- fecte pòch à poquet m'anirà fugint de cada día.

*
**

—¡Ja'u som desgraciada! (deya una señora veyà;) sa derrera dent que tenia m'es cayguda menjant una figa-flò ma- dura.

Y responia se criada:

—Més madura devia essè sa dent.

*
**

Deya un homonet vey curt de gam- bals.

—Voldria sebre un llòch del mon ahont no s'hi morissen may, y totduna m'en hi anava à passarhi content y ale- gre es quatre dies que'm quedan de vida.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Dén à cada un té señalada sa sort.*

SEMBLANSES.—1. *En que hey ha nostramo.*
2. *En que no més parla d'ac- cions.*

3. *En que no sab lo que's pesca.*

4. *En que té titol:*

ENDEVINAYES.—1. *Una cadira.*
2. *Ses matanses.*

LES HAN ENDEVINADES:

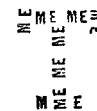
Totes.—*Neg-Neg y Un Sabatè en dilluns.*

Cinche.—*Contet de gúis y X. Cera.*

Y quatre no més.—*Pere Pera y Un punxa en- gegat.*

NOTA. A ses Solucions de dissapte passat hey ha una errada. En llòch de lo que diu, ha de dí: 4. *Corre es sétze.*—5. *(Qui no la sab n'es un tròs.)* Ja'u deviau havé reparat.

GEROGLIFICH.

S : mol TAP
A
(Geometria)
X AN AA1A
(Capdepera)
EN

UN EMPLEAT DES CARRIG.

CAVILACIÓ.

Una còsa aferradissa.

Lo que tè qualsevòl auell.

Lo que sua un pí.

Una lletra.

Una nació.

Amb aquestes cinch còses, formá un crit ó exclamació patriòtica d'actualitat.

UN QUAISEVOL.

ENDEVINAYES.

1. ¿Qu'es allò qu'à un matex temps y per un matex motiu s'acursa y s'allarga?

2. ¿Qu'es lo que més s'assembla à sa mitja lluna?

3. Sòls una faxeta
Es el méu vestit:
Quant el duch, som mòrta,
Si'l me llevan, visch.
Som molt falaguera,
No tench pèus ni mans,
Y en paumes me dúen
Nins y jóvensans.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

B. J. M.: Li agraheim sa bona intenció.—UN COMPRADÓ: Tòt quant mos diu no mos vé de nou; y sino, llegesca es núm. 2 de L'IGNORANCIA.—R. C.: ¿Y sa firma? Recordi lo que fa temps di- guèren sobre anònims.—X. CERRA: Aprofitaréu es geroqlifich.—UN BUÑOLÉ D'UNA BUÑOLERA DE BUÑOLA: Està molt bé, y gracies. Casi tot heu insertaréu. Ses solucions arribàren tart.

13 DECEMBRE DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.